

“நாட்டில் நடக்கிற தப்புக்களையெல்லாம் என்னால முடிஞ்சவரகைக்கும் தடுக்கணும்.... சமநந்தப்பட்டவங்களைப் புடிச்சு சட்டத்துக்கு முன்னால நிக்கவச்சுத் தண்டிக்கணும்.... இந்த ஓரே நோக்கத்துக்காகத்தான் நான் இந்தப் போலீஸ் வலையை விரும்புறனே தவிர, வேறே எந்த நோக்கமும் எனக்குக் கிடையாது ஐயா....” பணிவோடு பசினேன் நான்.

என் பச்சுக்குள் பொதிந்து கிடந்த கம்பீரத்தையும், எதிர்காலத்தில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கப் போவதுபோல, அதன்மேல் திரிந்த களையையும், அன்பழகன் ஐயா உள்ளூர் எடையோடுவதை என்னால் உணர் முடிகின்றது. அறுபது வயதகை கடந்துவிட்டபோதும், இன்னமும் துடியாட்டமாய் சயெல்படும் அன்பழகன் ஐயா முகத்தில் இலசோனதோர் புன்னகை திரிந்தது.

“இந்த பாறுப்பா.... என் வயசில பாதிக் கும் கம்மியானவன் நீ அத்தோட ஓலகத்தபைத்தி எம்புட்டு திரிஞ்சுகிட்டிருக்கியோ எனக்கு திரியாது.... கடமை, நேர்மை அப்பிடி இப்பிடீன்னு சொல்லிக்கிட்ட, இந்த உத்தியோகத்துக்கு போறவங்க ரொம்பப்பேரு, நாளகைக்கு நாலு காசகை காணுறப்போ, கயை அழுக்கு ஆக்கிராங்க.... நீ அப்பிடிச் செய்வனென்னு நான் சொல்ல வரல்ல.... நீ யா விரும்பாவிட்டாலும், நீ இருக்கக்கூடிய சமீபநிலை உன்னய செய்ய வச்சிட்டும்....”

சமீபநிலையின் நிதர்சனத்தை எண்ணி நொந்தபடி பசினார்.

“ஐயா.... நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியாமலில்லை.... அதேயிம் அடுத்தவங்க கடமையில நான் கறுக்கை போகப்போறதும் இல்லலை.... என் கடமையில யாரையும் கிராஸ்பண்ண விடப்போறதும் இல்லலை.... மிஞ்சிப்போனா என்ன பண்ணிடுவாங்க.... தண்ணியில்லாத காட்டுக்கு மாத்திப்புடுவோமென்னு மரெட்டுவாங்க.... மாத்திட்டும் போகட்டும்மே.... அதுக்குமேல் என்ன பண்ணுவாங்க.... வச்சுத்தயா வச்சுடுவாங்க.... அப்பிடீன்னாலும் பரவாயில்லை....”

என் பச்சிலே திரிந்த உறுதி, அன்பழகன் ஐயாவை சிறிது அதிர வதைத்தது. தொடர்ந்து அவரது பச்சிலே சிறிது கோபம் திரிந்தது.

“ஏ.... என்னப்பா பச்சுறே.... கொஞ்சம் நல்ல வார்த்தையாய் பச்சுப்பா....”

நான் தொடர்ந்தேன்.

“ஐயா.... எனக்கிண்கணம் ஒரு பாலிசி இருக்கு.... நான் இண்கணக்கைச் சாகிறேனோ, இல்ல நாள்கைச் சாகிறேனோ எதுவும் என்கையில் கிடையாது.... அதே வேளை, நான் சித்தத்துக்கு அப்புறமும், ஜனங்க மனசில நிக்கணம்.... நிறையப்படு வீட்டுங்களிலயெல்லாம் எனப் போட்டோ தொங்கணம்.... நாலுபரோச்சும், அவங்க வீட்டுப் பொறக்கிற ஆம்புளைப் புள்ளைங்களுக்கெல்லாம் எனப் பரே வெச்சுக் கப்பிடணம்.... மொத்தத்தில் சொல்லப்போனா, உண்மையான கடமை உணர்ச்சியோட வருங்காலத்தில் இதே உத்தியோகத்துக்கு வர்ரவங்களுக்கு நான், “ரோல் மாடலா” இருக்கணம்....”

பசிக்கொண்டிருக்கும்போது, என்கண்கள் பனித்துக்கொள்வதை என்னாலயே கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“நீ சொல்லறமாதிரியெல்லாம் நடக்கணுமாயிருந்தா, நீ தலைவனாகவோ, இல்ல.... தியாகியாகவோ இருக்கணும் பா.... அதுக்கும் நீ பாத்துக்கிற உத்தியோகப் பதவிக்கும்.....”

அவர் பசீமூடிக் கவில்லை. நான் குறுக்கிட்டேன்.

“உடையில் பசீறத்துக்காக மன்னிச்சிடுங்கய்யா..... பதவியும், பெருமையும் இந்த இந்தத் தொழிலால மட்டுந்தான் வரும்ணு, ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கிறதா எனக்குத் தெரியல்லைய்யா..... எந்தப் பதவில இருந்தாலும், அந்தப் பதவிங்கிற மரத்துக்கு அப்பப்போ தியாகம்ங்கிற உரத்தையும் போட்டுக்கிட்டிருந்தாத்தான், கடமைங்கிற பழம் நல்லபடியா பழக்க, பெருமைங்கிற வளவால், தானாகத் தேடி வரும்.... அப்போ ஒரு தொண்டன்கிட்ட தலைவன் ஆகிட முடியும் ஐயா....”

மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டாவிட்டேன் நான்.

அன்பழகன் ஐயாவின் வலதுகரம், என்கையை வாஞ்சையுடன் தடவி விட்டது.

“உங்கப்பா எனக்கு ஒரு விசுவாசமான தொழிலாளியாக கட்சிக் காலம்வரகைக்கும் இருந்திட்டும் போனதால், அந்த விசுவாசத்துக்காக உன்னய நான் பிக்கவெச்சு, நீ விரும்பினபடியே போலீசு எஸ்.ஐ பதவி வரையில் கொண்டுவந்து விட்டாச்சு.... இப்ப உம்மனசில எந்தளவு உறுதியிருக்கோ இதே உறுதி உனக்கு கட்சிவரகைக்கும் இருக்கணம்.... சொந்த பந்தம், வேண்டியவங்க வேண்டாதவங்க எதுவுமே ஓங்கடமைக்கு கொடுமையா வந்திடக் கூடாது.... தப்புபண்ணினது நானாயிருந்தாக் கூட, நீ எடுத்துக்கிட்ட கடமைக்குத் துரோகம் பண்ணிக்காதே....”

அன்பழகன் ஐயா காலமாகி ஐந்து ஆண்டுகளாகிவிட்டன. அவர் கபறியவை, இன்னமும் காதுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

இன்று அன்பழகன் ஐயாவின் வீட்டுக்குள்ளே, அவரது மகன் குமாரின் கைகளிலே விலங்கு மாட்டத் தயாரான நிலையில் நான்.

பலதடவகைகள் சிறுசிறு குற்றங்களுக்கெல்லாம் குமாரின் பெயர் இடம்பெற்றபோது, பாதிக்கப்பட்டவர்களிடம் சமாதானமாகப் பசீ, அவர்களது இழப்புக்களுக்கு ஏற்றளவு ஈடுசெய்து அனுப்பியிருக்கின்றனே.

தனிப்பட்ட முறையில் குமாருடன் பலதடவை பசீயிருக்கின்றனே. என்னபைப் பெற்ற தாய்க்கும் மலோக மதிக்கும், அவனது தாயாரிடம்.... அதாவது அன்பழகன் ஐயாவின் துணைவியார், பரிமளம் அம்மாவிடம்.... காலில் விழாத குறையாகக் கடுசிப் பார்த்திருக்கின்றனே.

இவையெல்லாம் அன்பழகன் ஐயாவுக்காக....!

அதவேளே, ஐயா மட்டும் உயிரோடு இருந்திருந்தால்.... இந்தளவுக்குக் கட்ட, குமாரை மன்னிக்கச் சம்மதிக் மாட்டார் என்பது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்.

“துஷ்ட நிக்ரஹ.... இஷ்ட பரிபாலன....” என்ற அடிப்படையோடு அவதரித்த கிருஷ்ண பரமாத்மகட்ட, துஷ்ட சிசுபாலனை.... அவனது தாயார் கட்டெக்கொண்டபடி, அவன் நூறு பிழகைகள் செய்யும்வரை தண்டிக்காமல் இருந்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

கடந்துபோன தவறுகள் இதுபோன்றவையே!

ஆனால், இன்றய சம்பவமோ மன்னிக்க முடியாதது.

“பலோ சால என்னய என்ன பண்ண முடியும்.... அந்த எஸ்.ஐ எங்க வீட்டு உப்பதைத் திண்ணுதான் வளந்த பயல் தெரியுமால்....”

என்று தண்டலோரா படோடாக்குறையாக சத்தமிட்டபடி, விஷமிகளுடன் கட்டி, பல வீடுகளுக்குத் தீ வதைது அராஜகம் புரிந்துவிட்டு வந்திருக்கின்றான் குமார்.

பலமான ஆதாரங்களுடன் அவனகைக் கதைது செய்யும் பொறுப்பு என்னிடம் தரப்பட்டுள்ளது.

குமாரோ திமிறினான்.

“உன்னால என்னய அரெஸ்ட் பண்ண முடியுமால்.... எங்கப்பன் படோட்ட சரோத்தை திண்ணுட்டு..... எங்கப்பன் துட்டில பசிச்சு உத்தியகோத்துக்கு வந்திட்டு, இண்ணிக்க கு எனக்கே விலங்கு மாட்ட வந்திட்டுயா..... நன்றிகெட்ட.....”
தொடர்ந்து அவன் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தகைகள், கட்டெப்போரின் காதுகளைப் பொற்ற வதைத்தன.

பரிமளம் அம்மையாரும்.... தனது பங்கினுக்கு அர்ச்சனையைச் செய்தார்கள்.

“எம்புள்ளை கையிலயாடா விலங்கு மாட்டப்போற.... அவங்கப்பா இல்லனேனா, இன்னிக்கு நீ நடுத்தெருவில் பிச்சயெடுத்துக்கிட்டு இருந்திருப்பே.... பாவி.... அவுங்க படுத்த புள்ளையை நீ ஜெயிலுக்கு அனுப்பிப்புட்டு, அவுங்களால் கெடசைச் பவசை வசைச்சு காலம் பபிராவும் சந்தகோசமா இருக்கப் போறியா..... எங்க

வயிறு எரிய எரிய நீ மட்டும் எப்பிடி சந்தோஷமா இருக்கப்போறனேனு
பாக்கிறனே....”

கடசையாக வளிவந்த வார்த்தைகள் எனது நெஞ்சில் “நறுக” கனெத் ததைத்தது.

ஹாலிலே மாட்டப்பட்டிருந்த அன்பழகன் ஐயாவின் புகைப்படத்தின் அருகேயேயே
நின்றனே. அன்றொரு நாள் அவரோடு பசும்போது, தோன்றிய அதே உணர்ச்சிகள்,
மீண்டும் எனது நினைவிலே வந்தன.

“ஐயா.... நான் கடசையா உங்ககிட்ட மனம்விட்டுப் பசேறப்போ எம்மனசில எந்த
உறுதி இருந்திச்சோ.... அதே உறுதி கடசைவரகைக்கும் இருக்கணும்னு நீங்க
சொன்னீங்க.... அதை நான் மறக்கல்ல.... இப்ப நான் பண்ணப்போற கடமையால,
உங்க குடும்பத்தில் அமதை கிட்டப்போற சபிழநிலை வரர்த்துக்கு என்னால
எதுவுமே பண்ண முடியாதையா.... இருந்தாலும், உங்க குடும்பத்த அந்த நெலகைக்கு
ஆக்கிப்பட்டு, உங்களால கடைசைச இந்த அந்தஸ்தை வசைசு, நான் மட்டும்
சந்தோசப்பட விரும்பல்லலை.... எங்கடமையை ஒழுங்காகச் சஞ்சேங்கிற திருப்தியோடு
போறனே.... என்னய ஆசீர்வதியுங்கயா..”

மறுகணம் துரிதமாகச் செயல்பட்டனே.

அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த குமாரசைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்து, அவனது
கைகளில் விலங்கு மாட்டி, ஜீப்பில் ஏற்றினனே.

பரிமளம் அம்மையாரது, “திட்டார்ச்சனை” தொடர்ந்தது.

குமாரசைக் காவல்நிலையத்துக்குக் கட்டிச் சின்றபோது, அவனைப் பிணையில்
(ஜாமினில்) எடுக்க வக்கீல் வந்திருந்தார். எனினும், பாதிக்கப்பட்டதுக் குற்றம்
சுமத்தியவர்கள், அதற்கு வலுவான ஆதாரங்கள் கொடுத்துத் தனால், அந்த
முயற்சிக்கு உடனடி வெற்றி கிடைப்பதில் சிக்கல்கள் இருந்தன.

சுட்டப்பட்ட கொதிப்போடும், தொங்கிய முகத்தோடும் அன்பழகன் ஐயா
குடும்பத்தினர் அனைவரும், என்ன செய்வதெனத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த வேளை,
அவர்களது வீட்டுக்குள்ளே மீண்டும் நடந்த எனது பிரவசேம், அவர்களுக்கு
மிகுந்த அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

ஆவசேத்துடன் கொதித்தழுவந்தார் பரிமளம் அம்மையார்.

“ஏன்டா அனாதைப் பயலே.... எதுக்குடா திரும்ப இங்க வந்தே.... ஓம்புட்டு
உத்தியோகப் பவிசைக் காட்ட வந்திட்டியா.... இனி யாரை அரஸ்ட் பண்ணப்போறே....
இந்தா இப்பவே நான் உன்னய வெட்டிப்போட்டுறனே.... அப்புறமா என்னையும்
சதேது அரஸ்ட் பண்ணு....”

அவர்கள் எழுந்த வேகத்தில் வந்திருந்தால், ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கும்.

அப்படி எதுவுமே நடந்துவிடாமல், அவர்களை இழுத்துப் பிடித்து, அமுக்கி உட்கார்
வதைத் வேறொரு அம்மையாருக்கு.... உள்ளூர் நன்றி சொன்னனே நான்.

ஆரவாரத்தை அடக்கியபடி, அங்கிருந்தோரில் ஒருவர் கட்டேட்டார்.

“இப்ப எதுக்கப்பா வந்தே.... இன்னும் யாரையாச்சும் விசாரணை பண்ணணுமா....”

“இல்லை சார்.... இது எம்புட்டு பர்சனல் சமாச்சாரம்.... ஆனா அதுக்கான முடிவை அம்மாதான் தீர்மானிக்கணும்.... தயவுசெய்து இந்த லெட்டரை அம்மா ஒருதடவை பிச்சுப் பாத்திட்டாக் குடுத்துப் போதும்..”

என் கையிலிருந்த கடிதத்தை, அவரிடம் கொடுத்துனேன்.

“லெட்டரா.... இதுக்கும் பரிமளத்துக்கும் என்ன தொடர்பு....” பக்கத்திலிருந்து அம்மையார் கட்டேட்டார். பணிவோடு பதிலுரைத்தனேன் நான்.

“இருக்கம்மா.... இதில ரண்டு லெட்டர் பின் பண்ணியிருக்கனே.... முதல் லெட்டர் அம்மாவாக்கு.... அடுத்த லெட்டர் எங்க போலீஸ் டிப்பாட்மென்ட்டுக்கு.... ரண்டையுமே என் கைப்பட எழுதியிருக்கனே....”

நான் சொல்லி முடித்தபோது, வறே ஒருவர் தனது பங்கினுக்கு குறுக்கிட்டார்.

“எதுக்கப்பா களேவியை கட்டாக் கொழும்பிக்கிட்டிருக்கணும்.... அப்பிடி என்னதான் பரிமளத்துக்கிட்ட சொல்ல வந்திருக்கானனு, நம்ம எல்லாத்துக்குமே கக்கேகிறமாதிரி யாராச்சும் சத்தமா பிங்கப்பா....”

கடிதத்தை வதைத்திருந்த நபர் படிக் கத் தொடங்கினார்.

அம்மா அவர்களுக்கு,

என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய என் தயிவமான ஐயாவாக்கு நான் என்றும் விசுவாசம் உள்ளவன். கட்சைவரகைக்கும் கொள்கை தவறாமல் வாழ்ந்து, அப்படியே என்னையும் வாழணும்னு வற்புறுத்திய அவர்களது எண்ணத்தை என் கடமையை காலத்தில் இறுதிவரை நிறைவேற்றினேன் என்ற மனநிறைவுடன் இந்தப் பணியிலிருந்து விடைபெற எண்ணுகின்றனேன்.

ஐயா மட்டும் இப்போது உயிரோடு இருந்திருந்தால், என் ராஜிநாமாவகை கட்சைவரகைக்கும் ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டார் என்பது எனக்கு மட்டுமல்ல, உங்களக்கும் தெரியும்.

அதவேளை, அவர்கள் உயிரோடில்லாத இந்தச் சமூகநிலையில், அவரது எண்ணப்படி நீதி, நேர்மையாக வாழ்ந்து அவரது ஆத்மாவைச் சாந்தப்படுத்தி, விசுவாசத்தைக் காட்டவேண்டிய வாழ்க்கைத் துணையான தாங்களே, அதை மீறிப் “பிள்ளைப் பாசம்” கண்ணை மறக்க, ஐயாவாக்கு பிபிக் காத சமூகவிரோதச் செயல்புரியும் ஒருவராக வக்காலத்து வாங்கி, இன்னும் அவரகை குற்றவாளியாக குவது என்னால் சகிக்க முடியாதது.

அத்துடன், ஐயாவால் எனக்குக் கிடைத்த அந்தஸ்தினை, ஐயா குடும்பத்தாருக்காக காணிக்கை ஆக்கிவிட்டனேன். அடுத்த கடிதம் எனது டிப்பாட்மென்ட்டுக்கு

கொடுப்பதற்காக எழுதிய ராஜிநாமாக் கடிதம். அதையும் தாங்கள் ஒருதடவை படித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தரவும்.

ஐயாவின் அன்பு ஒன்றினதைத் தவிர, இனி யாருக்கும் நான் கடமைப்பட்டவன் அல்ல. ஐயாவின் ஆத்மா என்னை மன்னிக்கட்டும்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்தவர், அதனைப் பரிமளம் அம்மையார் கையில்லே கொடுத்துத் தரும், அந்த அம்மையார் நிலை, சிலையைப்போல ஆகிவிட்டது.

ஐயாவின் எண்ணப்படி வாழாமல், அவரது ஆத்மாவதைத் திருப்திப்பட வகைக்கும் விசுவாசம் இல்லாமல், இருந்ததற்கான குற்ற உணர்ச்சி.... உள்ளீர உறுத்துவதை, முகமே காட்டிக் கொடுத்துத் தது.

நிமிர்ந்து, அன்பழகன் ஐயாவின் புகைப்படத்தைப் பார்க்கக்கூட அவர்களால் முடியவில்லை.

மறு கணம் -

அந்தக் கடிதம் இரண்டையுமே துள்ளதுளாக கிழித்த பரிமளம் அம்மையார்,

அன்பழகன் ஐயாவின் புகைப்படத்துக்கு நரோகத் தரையில்லே போட்டுத் தீ மட்டிவிட்டார். அது சுவாலவிட்டுச் சிரித்தது.

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்து நின்றனே நான். மற்றவர்கள் நிலையும் அப்படித்தான்.

மெதுவாகத் திரும்பி, என் முகத்தை நரோக்கு நரோக நோக்கினார் பரிமளம் அம்மையார்.

அவரது முகத்தில் மட்டுமல்ல. பசேசில் கூட உறுதி திரிந்தது.

“இதில் எரிஞ்சுகிட்டிருக்கிறது, நீ எழுதிக்கிட்டு வந்த கடிதங்க இல்லப்பா.... ஏங்கிட்ட இருந்த கண்மீதித்தனமான பிள்ளைப் பாசம்.... எரிச்சுகிட்டிருக்கிறது தீ இல்லை.... என் புருசன்மலே நான் வசேச்சுகிட்டிருக்கிற விசுவாசம்....”

bairaabaarath@gmail.com